

SİR KÂTİBİ

BİLİNMEZE YOLCULUK

ALİNA AZİM

İÇERİK

ÖNSÖZ ...5
DENEYİMLERİM / YAŞADIKLARIM ...7
KONULAR ...79
TASAVVUF İDRAKI ...275
AKIŞLAR ...331
SÖZLÜK ...385
KAYNAKÇA ...399

Küçüklüğümden itibaren pek çok doğa üstü olayı yaşadım ve yeteneklerim olduğunu keşfettim. Sonrasında yıllarca tasavvuf eğitiminden geçtim. Ardından gelen sınavlar sonucu kadetsel programım beni kişisel tecritimi yaşamam için farklı bir yaşama itti. Maddenin sırrı ve madde ötesinin sırrının verilen bilgilerle sürekli olarak güncellenmesini kitabımda dile getirmeye çalıştım. Paylaşımım benim kendimden kendime yaşam sebebi ispatıdır. Ve Rabbime verdiğim sözümdür.

Alina Azim

ÖNSÖZ

Bu kitabı yazmaya Rabbime söz vermiştim ve sözümü tuttum.

Oysaki, yıllarca Allah ilmi parayla satılmaz demiştim ve ne biliyorsam herkese karşılıksız beklentisiz yıllarca bildiklerimi anlattım. Bazen şifa yaptım, esma çalıştım, çakra temizledim, velhasıl hadsizce elimden geleni yapmaya çalıştım. (Tasavvuf kısmında Vehhab bölümünde yaptığımın anlamını bulacaksınız).

Ben teslimiyetçiyim ve bundan da memnunum. Rabbim olması gerekeni yaptırıyordu.

Umarım severek okursunuz. Bu kitapta, dostlarım daha önce paylaştıklarım da var, ancak paylaşmadıklarım da var.

Deneyim kısmında kendi yaşanmışlıklarım var. Bazıları hem fiziksel hem de astral âlemlerde aynı anda olan olaylar. Paralel dünyalarda olanlar ile bu dünyada olanların da bağlarını göreceksiniz.

Kitabı okudukça deneyimlerle konuları, konularla akışları ve konularla tasavvuf bölümünü bağlayacaksınız.

Bazı konular sanırım ilk kez benim açtığım konular... Örneğin matriks konusunu yeni ilavelerimle birlikte farklı bir idrakte anlatıyorum.

Rabbime çok şükür ki yıllarca sırrın sırrını öğret diye ettiğim duamı kabul etti.

Umarım yazılarım bilgiye açık beyinlere ışık olur.

Alina Azim (A. A.)

DENEYİMLERİM / YAŞADIKLARIM

Başlangıç

Tek dileğim bunca acı çektiğim yaşamımın anlamını ve deneyimlerimin, farkındalıklarımın kendimce çıkarımlarının sentezini yazmak.

Burada yazacaklarımın bedelini çok ağır ödediğimi düşünüyorum, belki de ödemeye devam edeceğim.

Daha önce sosyal medya aracılığıyla paylaştığım bazı bilgileri de birleştirip insanın varoluş yolculuğuna başlayalım.

Öncesinde bir garip meczubun veya kendine özgü kanalın nasıl bugüne geldiğine biraz bakalım.

Aslında anlatmak şimdi bir hayli zor geldi. Belki insanları da tedirgin edebilir yine de yazacağım.

Bir kanal olmanın kapısı ancak çaresizlik içinde kaldığında ve gidilecek yer olmadığına göksel çağrı yaptığımızda açılabilir.

İnsanların çoğu ki tekâmülleri aşağıda olan ekserisi dünya planında bir nevi robotsu hayat yaşar ve gelir giderler. Daha yükseldikçe hem negatif acı ağırlıklı karmaları hem de bir sonraki yaşamlarından öncesinde çektikleri acıların ödülü olarak daha düzgün yaşamı hakederler.

Bu karmalardan kaynaklanan alma verme veya Seriül Hisâb denklemi (Ne yaparsan onun karşılığını görürsün yasa-sı) evrensel bir yasadır. Sistem bu karşılığını yaşayacaksın ve deneyimlerinin sonucuna göre de dualite içinde yükseleceksin demektedir.

Bu yüksek mental âleme veya uzun döngü 6. yoğunluğuna kadar sürer.

Bu konuları detaylı bir şekilde anlatacağım.

Tekâmül seviyesi yükseldikçe ruhlar yaşamlarının bir bölümünde ya matriks yaratıcıları ya da kendilerine kanal arayan bazı güçlere cezb olurlar.

Bunun ardında aslında bağlı oldukları Yüksek Benliklerin kendi canları için verdiği akitler vardır.

Aniden yaşanan bir hastalık, iflas, ölümler, kazalar ve sonuçları, bu ruh canına inanılmaz, kaldırılamaz acılar ve çaresizlik yaşatır.

Bunun sonucunda bu ruhun yaşam verdiği insan son çare olarak göklere yönelecek ve dua ederek yardım isteyecektir.

Bu çağrıya hangi frekanstaki kanal uygunsa ondan cevap gelir (bu sizi rahatsız edebilir) ve bu Bir Olan'ın evrensel yasalarına uygun olacaktır.

Çok fakirken aniden zenginleşmeye, hastayken iyileşmeye başlar. Tabii bunlar geçicidir ve her şeyin bir karşılığı vardır.

Hangi misyondan bu yardım geldiyse mutlaka bir akit yapılmıştır ve karşılığı alınacaktır. Eğer ruh can görevli bir bilinçse dünya planında yapması gereken misyona uygun görevi olacaktır. Kişi bu görevi mutlaka bir şekilde öğrenecektir.

Eğer görevi yapmazsa akit bozulmuş olur ve verilenler kendisinden misliyle alınır.

Bu biçare varlık yine çaresizlikler içine düşecektir. Tasavvufta bu yolda gidenlerin bir tüy kadar bile günahı olsa normal insanlara göre çok daha ağır bedel ödedikleri bilinir.

Eğer görevini insanlara hizmet ederek ve gelen bilgiyi insanlara aktaran bir kanalsa ömrü boyunca karşılık beklemeden o konuda kalır. Bu durum sorgulamanın olmadığı iman durumudur veya nötr halde kalıp, kaldır benliği aradan ortaya çıksın Yaradan durumudur da diyebilirsiniz.

Bu kanal olma görev bilinci aslında onun tüm neslini ipotek altına alacak bir durumdur. Akit konusu ciddiye alınması gereken bir olaydır, ister yedi nesline torunlarına yansır deyin, ister kайдından nesillere aktarılır deyin.

Bu akitle doğacak olan evlatların, torunların bu durumdan kurtulmaları da kolay değildir. Buna örnek dedemden babamdan el aldım da diyebilirsiniz.

Bu nesillere aktarılan genetik kodlama yüzünden görev devam edecektir. Etmezse o genetik kodun sahiplerine bedel ödetilir.

Eğer ortada bir genetik mirasçı yani torun evlat yoksa bu sefer dışardan bir mirasçı görevli ölmeden seçilebilir.

Örneğin yanınıza bir meczup oturup omzuna dokunup el verip size dua edebilir ve sonra aniden tüm işleriniz açılabilir. Ancak bunun bedeli olacaktır ve artık görev size geçmiş olabilir.

Kanal misyonunun amacı enerji ve kendi misyonlarının çeşitli ritüellerle yayılmasıdır. Bu ilahi bir kattan da gelebilir veya daha alt katlardan da gelebilir. Çoğu zaman bu görevli aracılığıyla çok fazla insan rabita ile bağlanır ve bunların enerjileri bir şekilde bu kanala gönderilir. Etrafınıza bakarsanız kitapları milyonlarca satan üstadları, tarikat şeyhlerini, ezoterik örgütleri, sanatçıları, hatta partileri bile bu yoldaki insanları bağlayıcı ve grup enerjilerini toplayıcı birimler olarak görebilirsiniz.

Biliniz ki popülasyonu toplayan tüm birimler bir çeşit kanal olup bağlı oldukları misyona akitli oldukları için hizmet ederler.

İlahi yolda yürüyen zavallı görevliler asker gibi tüm yaşamlarında çalışır ve karşılıksız hizmet ederler. Başlarını kaldırıp isyan etseler de maalesef acıları bitmez daha da katlanır. Sonunda aynı cehennem ortamındaki bittim mutmain oldum ve kabul ettim moduna geçip rıza haline geçerler.

Bu aslında Nefis mertebelerinden biridir, bu mertebeler Allah'a gidilen yolda çıkılan seviyelerdir dendi durdu yüzlerce yıldır. Aslında doğrudur, Bir Olan Allah her şeyden münezzehtir ve nötr haldeki dengededir.

Eğer kendini bu halde bulursan, o akit verdiğin misyonu da geçip Allah'ın birliğinde var olursun. Bunu başaran olmuş mudur bilmiyorum.

Çünkü bu yolda nice başlar verilir de soran olmaz.

Alina Azim

NEYDİM NE OLDUM

1. Annem bana hamileyken bir rüya görüyor, etkisinden yıllarca kurtulamadı hep anlatırdı rahmetli meleğim...

Gökyüzünde gece karanlığında ay ile güneş birleşiyorlar, ardından yıldızlar patlıyor havai fişekler gibi ve her yeri rengarenk balonlar kaplıyor. Bunu ertesi günü Rufai şeyhi olan, küçüklüğümde hep bahçesinde oynadığım, pek çok öğrenci yetiştiren, 100 yaşına kadar yalnız yaşayan ninesine anlatıyor. Ninem de diyor ki kızım bunu kimseye anlatma, çok özel bir kız çocuğun olacak, onu iyi yetiştireceğine söz ver, çünkü o bizim yolumuzdan giden bir alim olacak...

Annem bana hamileyken babam öğretmenliği bırakıp ticarete atılıyor ve birden ortaklı bir işle zengin oluyor. Annem, seninle gelen bereketi ağabeyinde yaşamamıştık derdi. Rüya gibiydi her şey aniden hayatımız değişmişti. Ama doğum günüm yanlış yazılıyor ve yıllar geçse de bunu düzeltmiyorum.

2. Dört yaşındayım, sabah balkonda oynuyorum, evimiz bahçeli ama önde balkon var. Biri beni izliyor uzun süreden beri.

Başımı çevirince yok oluyor ama biliyorum orada. Sonra bunun bir cüce olduğunu görüyorum.

Saçı yok kocaman gözleri var ve bana seni almaya geldim korkma bir yere gezmeye gideceğiz diyor.

Sakın annene söyleme ve bağırma sadece benimle gel diyor.

Nedense sesim çıkmıyor ve dediğini yapıyorum. Elimden tutuyor ve kendimi başka bir ortamda buluyorum.

Burası bilmediğim eşyasız metal rengi bir oda. Soğuk bir ortam üşüyorum ama cüce beni yatırıyor ve yine korkma diye tekrar ederek başıma dokunuyor. Şimdi benzerleri geldi başımda

bana bakıyorlar.

Gerisi yok hatırlamıyorum. Gece olmuş kendimi bir caddede yol kenarına oturmuş görüyorum.

Annem babam bir sürü komşu haykırarak bana koşuyorlar. Ben tepkisizim ve annem kucığına alıp öpüyor. Babam yüzüme çok fena tokat attı kaybolduğum için. Çok ağlıyorum, kendime geldim, yüzümde tokat attığı yer kızardı. Hani babam beni çok seviyordu. Üzgünüm ne olduğunu anlamadım.

3. Beş yaşlarımı iyi hatırlıyorum, bir sürü resim çiziyorum insan ve değişik hayvanlar... Kimse anlamıyor nasıl bunları çizdiğimi ve yıldızlara çok meraklıyım, hepsinin adını öğrendim. Yalnız başıma gökteki bulutlara gündüzleri, gece de yıldızlara saatlerce bakıp anneme anlatıyorum. Annem bana kitaplar alıyor ne zaman çarşıya çıksak, almazsa ellerini al diye çimdendiriyorum. Bana çok kızsak da mutlaka alıyor. Okuma yazma öğrendim hepsini okuyorum. Kitaplar benim dünyam, dışarda oynamayı sevmiyorum, çocuklar bana hilkat garibesi muamelesi yapıyorlar.

4. Altı yaşında ilkokula başladım. İlk gün öğretmen herkese ne biliyorsanız yazın çizin dedi. Ben hem kısaca ailemi yazdım, yanına da onların resimlerini çizdim. Öğretmen kağıdımı aldı ve elimden tutup benimle gel dedi, korktum ben şimdi ne yaptım diye.

Beni öğretmenler odasına götürdü, diğer öğretmenlere bu çocuk ne yapıyor bakın dedi. Şimdi içerde yazdığını ve çizdiklerini tekrar yap dedi. Onların önünde tekrar ayınlarını yaptım. Hepsi bana şaşkın bakıyor, biri dedi ki bu çocuk diğerleriyle aynı sınıfta olmasın. Diğeri 2. sınıfa alalım ben alırım dedi. Annemi çağırdılar, annem de şaşkın, yarın 2. sınıfa başlıyorum. Bu öğretmen çok tatlı, çok güzel bir kadın onu çok sevdim.

5. Beşinci sınıftayım yarın İzmir ilkokullar arası bilgi yarışması olacak heyecandan uyuyamadım.

Yarışma çok kolaydı ve çok kalabalık oldu. Sonuçlar belli oldu ve ben Altın Çocuk seçildim, resmim gazetelere çıktı. Annem mutluluktan ağlıyor bütün komşularını çağırdı ödülümü ve gazeteleri gösteriyor, babam da çok gururlanmış.

Babam koleje yazdırdı, ama ben mutsuzum bu çocuklar çok havalı... Neyse ki benim derdim kitaplarla nasılsa, kimseyle oynamıyorum.

6. Sekizinci sınıftayım okul birincisi oldum. Benden sonra gelen kız annesini çağırdı, kadın müdürle kızımın hakkı yeni diye kavga etti. Annem geldi çok üzgün ama müdür hakkımı yemedi kabul etmedi.

Gecede bir koca kitabı deviriyorum, deli gibi her türlü kitabı okuyorum. Sanki beynimde çok aç bir canavar var bilgiye doymuyor. Annem inanmıyor bir gecede kitap mı okunurmuş. Annem de çok dindar tam bir evliya sürekli Kur'an okuyor. Babam çok çalışıyor ve değişti, annemi de üzüyor.

Geceleri farklı yerler görüyorum ve kendimi başka gezegenlerde görüyorum. Değişik varlıklar ve sabah hep aynı duyguyla uyanıyorum. Gece bana bir şey mi yaptılar. Bu nedenle gece odanın kapısını kitliyorum ve balkonda kardeşim olan köpeğim hep beni dinliyor. 14 sene birlikte büyüdüğüm canım Uğurum, benimle ağlayan benimle gülen en iyi arkadaşım... Bana kimseyi yaklaştırmaz, o yüzden içim rahat... O halde bu duygunun sebebi ne...

Babamın işleri bozuldu, bir sürü üzücü olay yaşadık. Üniversite sınavına hazırlanamadım ama mühendisliği kazandım, kimse benden bunu beklemiyordu, üzgünüm.

Bunalıma giriyorum sanırım, artık sorularıma kimse cevap veremiyor. Neden yaşıyoruz, bu dünya dışında varlıklar var mı, kader nedir bir sürü sorum var annem anlatamıyor kimse anlatamıyor... Artık ateist oldum.

7. Kurban Bayramı'nda kurban kesilirken çok kötü oldum. Hayvanla iyi bir iletişim kurmuş, hatta telepatik olarak konuşmuştum. Başlangıçta huzurda olan hayvan kesildiğini bile hissetmedi.

Ancak kesildikten sonra ruhu ayrılana kadar inanılmaz bir korku ve acı hissettiğini aynen algıladım. Sanki onun yerine kendimi koymuştum.

Ortaya çıkan enerji dayanılmazdı. Onun için çok dua ettim ki ben artık inançsızım yine de hemen huzura kavuşmasını istedim.

Eve gitmek istedim, çok iş olmasına rağmen annem izin verdi sanırım tansiyonum düştü. Eve geldim ve hemen yattım başımı tutamıyorum.

Yarı uyanık kendimden geçtim. O da ne, tavandan kendi bedenime bakıyorum. Ne kadar zavallı duruyor. Sırtım sanki tavana yaslanıyor ve odaya bakıyorum. Duvardan geçtim ve salona bakıyorum. Uzamaya başladım gittikçe uzuyorum. Ne kadar büyüdüm böyle, şimdi vakum gibi çekiliyorum.

Korktum bedenime dönemeyeceğim. Aniden lastik gibi bedenime fırlatıldım. Gözlerimi açtım, ben ne yaşadım böyle, her yerim titriyor. Anneme anlatsam bana inanır mı...

8. Gece balkonda oturuyorum, yalnızım.

Yeni evimiz 5. katta ve caddeyi de diğer evlerin arkalarını yandan görüyor. Birden yan binanın arkasından bir sarı ateş topu çıkıyor. Nedense tepkisizce bakıyorum ve zamanı dondurmak gibi bir his oluyor içimde.

Uzaktan uzağa o da ben de birbirimize bir süre bakıyoruz. Ateş topu havada asılı duruyor. Sonra süzülerek bana doğru yaklaşıyor. Şimdi tam balkonun önüne geldi çok yaklaştı ve sabit durarak bana bakıyor ve sarı ışığı yıldız gibi gözümü alıyor, çok güzel büyülendim.

Birden kayboldu. Şimdi bu neydi diye içimden geçiriyorum. Kime anlatayım kimse inanmaz ki. Ama içim sevgiyle doldu.

Ağlayarak ellerimi açtım yıldızlara bakarak dua ediyorum. Allah'ım bana doğru yolumu göster.

9. Babamın mermer ocakları var ve her sene fuarda stand açıyoruz. Ben de baş manken olarak arzı endam ediyorum. Ama babamın gözü bende, kim bana bakıyor acaba... Standa iki meczupvari hırpani genç giriyor. Neden yaşıyoruz bilmiyoruz modun-dalar. Ben onlara neyin kafası bu acaba derken birden yanıma geliyorlar. Biri hastalıklarım dâhil kimsenin bilmediklerini sıralıyor. Sonra ben de ona onunla ilgili kimsenin bilmediklerini söylüyorum yani it dalaşı yapıyoruz. Diyor ki sen bunları nasıl biliyorsun, diyorum ki bir bilen siz misiniz sanki...

Gel bizimle diyor, aradan kaçıyorum. Bana bir video gösteriyor

ve kitap veriyor. Ya ben ateistim, ama o ne, bu konuşan adam insan değil gibi...

Ne kadar kitap varsa aldım okumaya başladım ve büyüdüm. Bu sanki ateş topuyla alakalı geldi, aniden hayatımı değiştirdi. Arkadaşımla Kuşadası'na bir günlük gezmeye gittik, fuardaki karşılaşmanın üstünden iki gün geçti. Ve karşıdan hırpani arkadaşlar geliyor.

Biri dedi ki, bingo şaşırdık mı hayır, biz de senden konuşuyorduk. O zaman sohbet devam diyorum ve sorularımın cevaplarını alıyorum.

Aradan iki ay geçti, bütün kitaplarımı okudum. Bir gece otobüse bindim Akdeniz'e gidiyorum. Sürekli rüyalarını gördüğüm Üstadım her gece beni çağırıyor artık kavuşma vakti ve evden kaçacak kadar gözümü kararttım, çünkü ailem izin vermedi.

Şimdi kapıdan girdim, o da beni bekliyormuş ve biliyormuş gideceğimi... Bu ne enerji, Üstadım insan ötesi ve hiç konuşmadan yanında ruhumu teslim etmiş durumda oturuyorum.

Öyle güzel anlatıyor ki, tüm sorular yanıtlanıyor. Artık müthiş huzurdayım. Zikirlerimi aldım ve neyi ne için yaptığımızı öğreniyorum. Annemler de geldi ve içleri rahat etti. Üstadım onlara da çok iyi davrandı, huzurla dolarak eve dönüyoruz.

Birçok insana ne biliyorsam anlatıyorum ve anlattıkça daha çok öğreniyorum. En yakın arkadaşımı Üstad için konferans düzenliyoruz. Bunu da bir kulübe yaptırıyoruz. Sosyal çalışma ve konu bilimsel...

Üstad bir sürü problemlerden sonra geldi, yaklaşık iki bin kişi konferansa katıldı. Muazzam bir anlatış, insanlar merdivenlere oturdular, o derece kalabalık, kültür merkezi hınca hınç doldu.

Kulüptekiler şaşkın, beni ve arkadaşımı sorguladılar, siz kime hizmet ediyorsunuz dediler ve sonunda inandılar. Gençlik hatası dediler, çok güldüm, ben Allah için yaptım hizmetim Ona'dır dedim. Burjuva çocuğunun ne işi olurmuş ama konuşmacı saygıdeğermiş...

Üstad bana ve can dostuma ne kadar meczup varsa gönderiyor ilgileniyoruz. Kimi otobüs garında tuvalet işletiyor, kimi

yollarda dilenci gibi ama değil, kimi başka şehirlerde... Biri var mutlaka gidin bakın dedi sadece ismini biliyorum.

Rüyamda sürekli aynı adamı kartal gibi gözlerini ve evine giden toprak yolu, ardından girdiğim dut ağacının altındaki evini görüyorum. Annem de arkadaşım da benzerlerini gördü, iyice heyecanlandık bu adam nedir böyle...

Üçümüz yine sıkıntılı bir gün atlattık, arabayla gittik. Hiç şaşırmadım aynı toprak yol ve dut ağacının altındaki ev... Bunları çok yaşıyorum, olmadan önce olayları görme, şarkıları radyoda çalmadan önce duyma, insanların beyinlerini okuma, hafızamda çok fazla sayı tutma...

Kapıdan içeri giriyoruz, rüyamdaki kartal bakışlı, çok yakışıklı adam oturuyor. Bana gel bakalım bir de bizim bahçemizdeki çiçekleri topla diyor yanına oturtuyor.

Arkadaşıma sen bana iki gün sonra yalnız gel özel konuşacağım diyor. Çok heyecanlandık acaba ne diyecek...

İki gün sonra gittiğinde dediği şu, biz sizin göklerde nikanızı kıydık, eren evliyalar yıldızlarınızı birledik. Annesinden gelip isteyeceğim, bu iş bitti. Aradan bir hafta geçti, geldi istedi annemden, babam önce kabul etmedi. Ama benim duam Hızıra Allah'ım kimi isterse o olsun bana yardım et...

Düğünde ne kadar meczup, evliya varsa hepsi orada... Eşimin ailesi bu misafirlere ayıplar gözlerle bakıyorlar. Umurumda değil eşim de ben de çok mutluyuz. Üstadım telgraf yollamış, balayına ona gidiyoruz.

10. Ben geçtiğimiz yıllarda çok fazla zikir ve dualarla kapılar açılın diye yalvardım sanırım kabul oldu.

Artık aşırı derecede parayla iç içe oldum, ibadetlerimi tam yapamıyorum. Ancak yine de mazlumlara yardıma devam ediyoruz, huzursuzum...

Bugün Dedemize yemekler yapıp götürdük. Her hafta götürüyoruz. Mübarek bu yemeklerden yiyin benim rabıtam bunlarla olur diyor. Herkes birbirine koşulsuz güler yüzle hizmet ediyor, açlar karnını doyuruyor.

Karşısına oturuyoruz ve hiç konuşmadan eşim ve benimle

konuşuyor, sonra da bizi test ediyor. Kimsesizlere yardım ediyoruz, Mübarek meczupları iyi tanıyor. Birkaç kere Ricalin toplantılarından bahsetti kendi de katılıyormuş.

Bir pazar yine yanındayız, dedim ki babam ne olacak bu ülkenin hali... Dedi ki bu p...lerin hepsi gidecek yerine genç biri gelecek. O gelmeden önce depresyon olacak binlerce kişi ölecek. Onun 11. yılında kadınlar kapanacak. Ekonomi iyiye gidecek ama son dönemde karışacak ve ölene kadar başta kalacak. Havadan bir mikrop gelecek ve insanların cesetleri çöplerden toplanacak.

Ölümünü ve gideceği yüce makamı görmüştüm. Biraz bahsetmeye çalıştım hemen anladı, merak etme biliyorum dedi ve iki ay sonra gerçeğe döndü.

Ölümün kokusunu alıyorum, bundan hiç hoşlanmıyorum.

11. Ailecek Hac görevimizi yapmak üzere gittik. O kadar mutlu ve gözyaşları içinde Kabenin etrafında tavaf edip dönerken göğe yükselen ışık hüzmelerini, Kabenin tepesindeki uçan kuşların nasıl bir daire çizerek aynı bizim gibi tavaf ettiklerini görmüş, bu büyümlü ortamda olmaktan dolayı hamd etmiştim.

Bir gün akşam ezanından önce Hacı olduğumuzun ertesi günü, yorgun düşmüş Kabenin içinde dalmışım, ailem de yanımda oturmuş bekliyorlardı.

Yarı uyanık vaziyetteyken birden gözümün önünde bir görüntü belirdi. Son derece gerçek ve berrak bir görüntü. Sonsuz gibi görünen bembeyaz bir plan ortamında insanlar belirli aralıklarla dizilmişler ve hepsi de robot gibi hareketsiz duruyorlardı, herkesin kıyafeti düz, beyaz, uzun ve hepsi de 33 yaşında görünüyordu. Başlarının tepesinde bir lamba gibi sarı ışık yanıyordu.

Ben bunlara bakarken birden ortaya siyah, kenarları kırmızı şeritli bir pelerin çıktı. Tül gibi süzülüyordu ve içi boştu. İçimden bir ses bu Azrail dedi ve o an ürperdim korkudan, bir şey yapacağını anlamıştım.

Son sürat insanların arasında dalgalanarak dolaşmaya başladı. Ben de arkasından uçarak onu yakalamaya çalıştım. Ama o kadar hızlıydı ki ona ulaşmama imkân yoktu. Bu arada yetişkin insanların aralarında 3 yaşlarında kızılı, oğlanlı çocuklar da aynı

onlar gibi duruyorlardı (Sonradan 1 ile 3 yaş arasında ölen çocukların bu şekilde ahirette göründüklerini öğrendim).

Sonra birden durdu ve küçük bir oğlan çocuğunun tepesinde süzüldü. Kumral, kıvırcık saçlı bir oğlan çocuğu ve pelerin şekli bu çocuğu sardı, ardından çocuğu bıraktı ve kayboldu. Çocuğun başındaki ışık lambası sönmüştü ve yere düşmüştü. Yetişememiştim, ağlayarak kendime geldim.

Etrafımdaki insanlar bağıırıyordu, çocuğum düşmüştü ben bunları görürken ve her yer kan olmuştu. Orada Kabe'de oğlumu kaybettim.

Bu hayatımın sonraki döneminde yaşayacağım sonu gelmeyen acıların başlangıcıydı.

Gördüğüm ahiret denen antievren spatyomundaki asıl can özlerimiz olan ruh birimsel varlığımızın varoluş duruşuydu. Oradaki asıl can özümüzün başının üstündeki lamba veya ışık söndüğünde buradaki yaşamı da sona eriyor ölüyordu. Aslında burada bu biyorobotik bedende olan asıl ruh birimsel varlığının sadece yansımasydı.

Ancak ahirette bu elektrik santrali gibi olan ruh santralindeki ruh birimsel varlıkları da Tek Bir Olan Ruh'un Allah'ın sadece simile yansımalarıydı. Bu konuyu uzun uzun anlatacağım. Ancak böyle bir acı deneyimle yaşadığım bu bilgi belki de dünyada yaşanan tek örnek ve ahiretin net tanımıdır.

Başlangıçta ilk çaresizlik dönemimde dualarım kabul olmuştu ve bana uygun akitleme ile kapılar açılmıştı. İnanılmaz bir yükseleşmiştim. Ama yapmam gerekenleri aksatmışım paranın içinde boğulmuşum. Oysa başlangıçta inanılmaz hizmet ediyordum ve anlaşılan istenen de oydu. Benim hatalarım yüzünden ilk kurbanımı verdim. Bu dayanılmaz bir acı...

12. Bir süre bunalım dönemi devam etti. Artık hiçbir yere sığamıyorum.

Anlaşma istiyorum akit vereceğim. Allah'ım ya canımı şimdi al bana kolaylaştır artık dayanamıyorum veya bana bir kapı aç ve ben sen nasıl istiyorsan öyle hizmet edeyim. Beni Senden sonsuza kadar ayırma hangisini kabul ediyorsan o olsun...

Altı yıl Uzakdoğu'da işim gereği kaldım, o süreç içinde pek çok tapınak gezdim, ayinlere katıldım. Bu arada şirketim büyük gürültüyle batırıldı. Üç kere intihar etmeye kalktım ve kurtarıldım. Annem, babam ve ağabeyimi kaybettim. Artık her şeyi kaybetme noktasındayım. Ülkeyi terk ettim ve gittiğim yerde dördüncü kez intihar etmeye kalktım, çünkü acılar da sizinle birlikte geliyor, bitmedi. İlmiği boynuma doladığım anda kulağıma Ayetel Kursi okundu. Bunca zaman elini uzatmayan Rabbim sonunda elini verdi.

Bakıyorum ne kadar okumam lazım ve buluyorum 40 bin adet okuduğunda âlemleri görürsün ve yükselirsin.

Önce nasıl yaparım diyorum ama kendimi biliyorum neye niyet ettiysem başarmadım mı...

Başlıyorum gece gündüz Ayetel Kursi okumaya ve dağlarda dolaşıyorum. Yalnızlıktan mutluyum.

Küçüklüğümden beri çok rüya görüyorum, meleklerin sesini duyuyorum, olmadan olayları söylüyorum. İnanılmaz ibadet etmiştim sayısız sure ve esmalar ama şimdi farklı...

Gidecek yerim kalmadı sadece Allah... Deli gibi milyonlarca esmalar ve sureler, yalnız ve kuşlarla, sincaplarla dolu bir ortamda...

Burası Tanrıların ortamı, kaldığım yerin rakımı en az 2000 m ile 4000 m arasında... Yerde miyim gökte miyim bilmez oldum.

Diyorum ki Allah'ım bana maddenin ve madde ötesinin sırrını öğret. Bana sırrın sırrını ver. Allah'ım beni senden sonsuza kadar ayırma ve sana kavuşmayı bana nasip et.

13. İlk 40 bin Ayetel Kursi bitti ve benim rüyalarım artık rüya değil, bunlara vizyon diyorlar, o kadar gerçek ki ve bilgiler veriliyor, ben neyin kafasını yaşıyorum acaba...

Bir gece önce kafamda güçlü bir manyetik zınlama sesi duydum. Kafamda varlık yaklaşıyor gibi şeyler duydum. Biraz gerildim çünkü böyle bir deneyimi veya ziyareti deneyimleyecek bir hazırlık konumunda değildim. Kendimi daha ciddi ve özenli bir hale getirdim sonra feci şekilde sıkışmış olduğumu ve hemen tuvalete gitmem gerektiğini fark ettiğim ana kadar neler olduğunu hatırlamıyorum.

Aradan ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum. Yatağım yatak odasıyla tuvalet arasındaki bir duvara bitişikti ve arada küçük bir geçiş vardı. Kalkarken kafamı duvara vurmamak için dikkatli olmam gerekiyordu. Yataktan kalktım kafamın ve omuzlarımın duvarın içinden geçtiğini fark edince afalladım. Tüm eşyaların saydam birer renk ve ışık parçaları olduğunu fark ettim.

Evin duvarları mevcut değildi ve diğer odaları da görebiliyordum, her yer ışıktı. Evden dışarıyı görebiliyordum ve bizim algıladığımız gibi bir karanlık değildi. Gece olduğunun farkındaydım ama ağaçlar, bitkiler ve her şey renk ve ışık olarak görünüyordu. Uzaktaki bir şeyi çok kısa bir an için aklıma geldiğinde sanki ona zoom yapabiliyordum. Ayrıca tüm yönleri aynı anda görebiliyordum. Tüm bunlar çok hızlı oldu veya öyle göründü ve sonra bedenimde olmadığını fark ettim. Bu düşünce beni korkuttu ve korktuğum an lastik bir bantla fırlatılır gibi tekrar bedenime döndüm. Kendimi kafamda o manyetik zınlamayı duymadan önceki halimde buldum. Sanırım 4'üncü yoğunluk bu tür bir algıyla ilgili.

14. Rehberimle birlikte bir trenin içindeyiz. Trenin pencerelerinde cam yok, içeri güneş ışığı ve yeşil ağaç dalları giriyor. Tren son sürat gidiyor. Vagonun içi boş, yanlarda sedirler var, üstlerinde yaşlı adamlar oturuyor, yerde de bağdaş kurmuş gençler var. Tam ortada tek başına bir sedirde oturan otuzlu yaşlarda genç bir adam keskin bakışlarla beni süzüyor. Saçları koyu kahve, dalgalı, omuzlarında, gözleri badem gibi kahve, kaşları yay gibi, burnu ince ve biçimli, oval yüzlü elmacık kemikleri çıkık, orta boylu ve zarif bir adam.

İçimden bir ses bu Salih insan Mehdi diyor.

Rehberim sırtımdan itti ve Mehdi'nin önüne geliyorum. Ayakta ellerimi kavuşturup duruyorum ve bekliyorum. O kadar mutluyum ki biliyorum kim olduğunu sonunda duam kabul oldu. Bana aynı keskinlikle bakarak diyor ki, demek sen çok Ayetel Kursi okuyorsun. Evet diyorum sessizce. O halde bundan sonra her 211 adette (2-11, ben bir 11'im) bir önce 3 defa Allah'ı, sonra 3 defa beni an ve duanı yap, bu şekilde okumaya devam et. Sonra kendisine kendimle ilgili bir soru soruyorum gülererek cevaplıyor.

Bu ilk vizyondan sonra aradan bir ay geçiyor (2013 Mart ayı). Yine rehberim yanımda ve sarımsak bir sabah şafağında mekânsız bir ortamda havada duruyoruz. Güneş doğuyor. Herkesin üstünde uzun açık kahve elbiseler var. Bir sürü varlık yan yana dizilmiş, elleri öne kavuşmuş bekliyorlar, biz de onların yanında saf tutuyoruz.

Güneşin doğduğu yerde önce bir ışık noktası belirip içinden beyazlar içinde parlayan Efendimiz geliyor ve elinde bir şeyler tutuyor. Daha önce de görmüştüm ama bugün ayrı bir güzel. Sonra aynı şekilde kahve, uzun elbisesiyle Mehdi çıkıyor. İkisi de ayakta duruyor ve birbirlerinin gözlerine bakıyorlar. Efendimizin boyu uzun, Mehdi ondan kısa, genç adam çok hoş ve heyecanlı. Mehdi'yi omuzlarından tutuyor ve biraz endişeli olarak zamanı geldi diyor ve elindeki (Ukab) bayrağı ve bir tomar kağıdı veriyor, içimden sanırım görevler bunlar diyorum.

2013, 14 Ağustos sabahı, bulunduğum yerle o bölge arasında saat farkı var ama olayları online görüyorum. Rehberim yine yanımda kendimizi gecenin karanlığında büyük bir meydana buluyoruz.

İnsanlar kaçıyor, ağlıyorlar, her yer kan insan cesetleri... Onları kurtarmaya çalışıyoruz. Arkadan büyük dev gibi bir ayı geliyor ve onlara saldırıp öldürüyor. Rehberim ve ben ayıyı tutmaya çalışıyoruz, ikimizi de yana savuruyor. Çaresizlik içinde yardım et Allah'ım diye dua ediyorum. Birden nereden çıktığı belli olmayan bir hortum çıkıyor ve dev gibi ayıyı içine alıyor. Bir süre hortum gökyüzüne doğru savruluyor. Sonra hortumun içinden Mehdi çıkıyor, elinde küçük bir süs köpeği var. Onu hafifçe yere bırakıyor, göz göze geliyoruz ve bana gülüyor. Anlıyorum ki ayıyı köpeğe çevirmiş.

Sabah endişeyle kendime geldim hemen haberleri açtım. Mısır'da olaylar olmuş ve o gece iki bin kişi ölmüş.

15. 2013 Mayıs ayı sürekli gözlemdeyim, bu tür görevlerde istemsiz şekilde kendimi hedef ortamlarda buluyorum. Bu benim elimde olan bir durum değil. Malum kişinin toplantılarına katılıyorum hep yanındayım ve danışmanları beni sevmiyor ama o

beni biliyor ve güveniyor. Sarı saçlı danışmanı doğru kişi değil. Beyaz bir minibüse bindiriyorum ve kapının gerisinden minibüse yol açıyorum. Kalabalıkları aşyoruz kimse bir şey yapamıyor ama insanlar delirmiş gibi tehlike büyük.

Uzun grilerle istişare yapıyoruz ve beni azgın kalabalığın liderine gönderiyorlar. Yakışıklı, ela gözlü ve çok heyecanlı ve hiç durmadan konuşuyor. Kalabalık da onunla birlikte bağırıyor. İkna etmek mümkün değil. Bu sefer ben bağırmaya ve bir yandan da ağlamaya başlıyorum. Sonra sakinleşiyor ve karşısına oturup hayatın gerçeğini uzun uzun anlatıyorum ve vazgeçmesini istiyorum. Sonunda kabul ediyor.

Uzaktan uzun griler gülüyor ama çok yorulmuş ve çok üzül-düm. Herkes haklı ama kaos da bitmeli. Bana denizde yüzen beyaz bir evi gösteriyorlar, bu sana armağandır artık senin diyorlar. Astral evime kavuştum, sonra onu göl kenarına alacağım kendi astral cennetimi kuracağım. Aradan yıllar geçtiğinde savunduğum kişi yön değiştirdiğinde bu lideri hapse atıyor ve bunu gördükçe vicdan azabı çekiyorum. Ancak verilen görev buydu.

16. Bir alıkonulma olayı;

2013 Mayıs ayı, ruhsal rehberimle yoğun eğitimlerden geçiyor, neredeyse iki günde bir astral ortamlarda değişik deneyimler yaşıyorum. Uzaylı varlıklardan bazılarını gördüm ama bedensel bir deneyim yaşadım mı emin değilim. Ancak o gece farklı bir şey oldu ve bedensel olarak alıkonulduğuma eminim.

Bir uzay aracının içindeyim, yanımda ruhsal rehberim var. Birlikte aracın penceresinden dışarı baktığımda şok oldum. Kızıl gezegene yaklaşmıştık. Yıldızlar görünüyordu. Rehberime Mars'a mı geldik dedim, evet dedi, burası Mars.

O an irkildiğimi hissettim. İyice yaklaştık ve Mars'ın kızıl tepelerini görüyordum. Atmosferi yok gibi ve her şey çok net görünüyor.

Sonra tepelikler titremeye başladı. Ve aniden tepelerinden gökkuşağı renklerinde sürekli yanıp sönen ışıklar etrafı aydınlatmaya başladı.

Hemen ardından siren gibi çok ağır ses duymaya başladım.

Bizim aracımız için bunun olduğunu algıladım. Sonra tepeler hareketlendi ve havaya kalktılar. Tepeler piramit biçiminde uzay araçlarına dönmüşlerdi ve bizim aracımızın etrafını sardılar.

İşte o an bilincimi kaybettim, gerisi yok hatırlamıyorum.

Sanırım yaşadıklarımı sildiler ve zamanı geri döndürüp beni yatağıma bıraktılar. Kalktığımda elimi yüzümü yıkarken boynumun altında örümcek gibi damar damar olduğunu gördüm, korktum ve tüm bedenime baktım. Belden yukarı olduğu gibi mavi renkte örümcek ağı gibi damarlar derinin yüzeyine çıkmıştı.

Denizin altında vurgun yemiş gibi oldum ve doktora gitmem gerekiyordu. Ama ben istemedim ve biraz da tedirgin oldum, belki geçer diye ümit etmişim. Gerçekten de bir hafta içinde yavaş yavaş bu görüntü düzeldi. Anladım ki bedenim alınmışım ve üstümde tadilat yapılmıştı, ayrıca bedenim buna tepki vermiş ve alerjik bir durum oluşmuştu.

Artık emindim daha önce ruh kopyamı alırlarken şimdi bedensel alınma da gerçekleşmişti. Uzun süre kimseye söylemeye çekindim. Artık söylemem de bir sakınca yok.

17. Uzaylılarla (üst yoğunluk varlıkları) ilgili seçme vizyonlar.

Daha önce uzaylılarla ilgili hiç vizyon görmemişim. Bir gece rehberimle uzayda boşlukta buldum kendimi yıldızların arasında... Rehberim bana dedi ki biliyorum çok merak ediyorsun şimdi sana bilmen gereken en önemli iki kavmi göstereceğim. Kavim deyince irkildim ben hiç kavim ismini kullanmam, ırk derdim veya varlıklar... Ama rehberim ısrarla kavim diyordu, daha sonra onların hep kavim lafsızını kullandıklarına şahit oldum.

Rehberim bunu söyledikten sonra boşlukta iki tane kocaman, üstü bombe altı düz boş pencere belirdi. Anladım ki rehberim projeksiyon gibi gösteriyordu.

Birinci açılan pencereye baktım bana göre solumda duruyordu. İçinde ayaklarına kadar uzun, kollu, hiçbir yerleri görünmeyen beyaz tek tip elbise giymiş, düz, beyaz, uzun saçlı, mavi gözlü, duru beyaz tenli üç tane varlık duruyordu. Birisinin baba, diğeri-nin anne, küçüğün çocukları olduğunu anladım. Boyları 2 m'nin üstündeydi.